

Dobrodružstvo na Islande

Naša dobrodružná výprava po ISLANDE bola nezabudnuteľným zážitkom, ktorý nám odhalil nedotknuteľnú krásu tohto magického ostrova. Cestou sme nadviazali nové priateľstvá, zažili silu ľudskosti a prežili okamihy, ktoré zostanú navždy v srdci. Island nám ponúkol nielen nádhernú prírodu, ale aj hlboké zážitky, ktoré nás obohatili. Tento ostrov je dôkaz, že aj v najťažších podmienkach možno nájsť krásu a harmóniu, ktorá nás spája s našou planétou a jej úžasnou rozmanitosťou.

Naša výprava sa začala v dánskom Hirtshalse, kde sme sa nalodili na trajekt islandskej plavebnej spoločnosti Smyril Line. Plavba do malebného prístavu Seyðisfjörður na východe Islandu trvala dva a pol dňa a bola obohatená o zastávku na Faerských ostrovoch, čo nám umožnilo objaviť ďalší nádherný kút sveta.

Loď, ktorou sme sa plavili, bola skutočným plávajúcim mestom.

Ponúkala reštaurácie, denné podniky, bar, kino, vnútorný bazén, wellnessové centrum, obchody a bezcolnú zónu. Večery nám spríjemňovala živá hudba, ktorá dotvárala príjemnú atmosféru. Napriek komfortu lode plavba nebola bez výziev. Po pokojnom začiatku sa more rozbúrilo, loď sa začala kývať a noc nás prekvapila silnou víchricou. Chôdza po lodi bola náročná a v našej kajute kúpeľňové dvere neustále nará-

Faerské ostrovy: Úvod do severskej prírody, ktorá nás očarila svojou krásou – len predohra nezabudnuteľného dobrodružstva na Islande.

žali do pántov, čo ešte zvyšovalo napätie.

Druhý večer sme strávili v bare s výhľadom na nekonečný horizont. Popíjajúc drinky sme sledovali, ako ostatní pasažieri zvládajú kolísanie lode. Napriek výzvam sme si každý okamih užívali, stretávali zaujímavých ľudí a počúvali ich cestovateľské príbehy, čo pridať do nášmu zážitku hlbší rozmer.

Po vylodení k majestátnemu Hengifossu

Po príchode na Island nás privítala zamračená obloha a jemný dážď, čo dodávalo krajine mystický vzhľad. Rozhodli sme sa zamieriť na východ, aby sme sa vyhli novej zápchke. Po krátkom offroadovom úseku sme dorazili k starým islandským domčekom, keď sa zrazu otvorilo slnečné okno. Výhľad bol nádherný – tiché domčeky pri vode a impozantný vodopád, ktorý nám vzal dych. Tento okamih sa nám vryl do pamäti ako dokonalá harmónia me-

dzi človekom a prírodou.

Po krásnej hodinke strávenej v tomto idylickom prostredí sme sa vydali smerom k vodopádu Hengifoss. Pri parkovisku sme si obuli turistické topánky a vyrazili na túru. Nová a dobre udržiavaná cesta nám umožnila dosiahnuť Hengifoss za tridsať minút. Tento majestátny vodopád, ktorý vznikol počas poslednej ľadovej doby, nás privítal svojou silou a surovou krásou. Hengifoss prekonáva výškový rozdiel vďaka tvrdým horninám, ktoré viedli k jeho vzniku, a jeho mohutný prúd nás prinútil zastaviť a vnímať energiu tohto miesta. Fotili sme v daždi, cítil sa súčasťou tejto nádhornej prírody, kde každá kvapka rozprávala svoj príbeh.

Offroad po čiernej púšti

Naša cesta do srdca islandskej divočiny pokračovala cez nádhernú zelenú krajinu, ktorá sa postupne menila na čiernu vulkanickú pustatinu. Trasa F910 a F905 nás zaviedli do fascinujúceho prostredia plného sopečných kameňov a čierneho piesku. Cesta bola náročná, plná prekážok, ktoré len umocňovali pocit dobrodružstva. Každý kilometer sme vychutnávali, pretože nám prinášal nové výzvy, a odmenou nám bola sloboda, ktorú sme cítili uprostred tejto nehostinnej, ale nádhornej krajiny.

Uprostred cesty v čiernej púšti sme si urobili prestávku na kávu a čaj. Pociť izolácie a pokoja v mimozemskom pôsobiacom prostredí bol neskutočný. Ticho prerušil príchod nemeckej rodiny, ktorá čakala na uvoľnenie cesty. Napriek našim prosbám, aby nás obišli, →

Hengifoss: Turistika po skalnatom teréne vedie k majestátnemu vodopádu, ktorý padá z útesov zdobených červenými vrstvami hliny a bazaltu.

→ odmietli pre obavy z pokuty za odbočenie z vyznačenej trasy. Aj keď sme to v ten moment nechápali, rozhodli sme sa posunúť o pár metrov ďalej a umožniť im prejsť. Táto situácia nám hlboko pripomenula, že aj v divočine platia pravidlá, ktoré musíme rešpektovať, a že prírodu treba chrániť s úctou v každom kúte planéty.

Vulkanická výprava k Askji

Pokračovali sme v ceste, kým sme nenarazili na riekku. Neistota nás prinútila čakať na ďalšie auto. Našťastie prišiel van so sprievodcom, ktorý nás uistil, že s našim džípom prekonáme riekku bez problémov. Po napínavom prechode sme konečne dorazili do kempu pri vulkáne Askja. Privítala nás

Bublajúca krajina: Scéna plná geotermálnej aktivity, kde horúce pramene a bahenné jazierka syčia a trblietajú sa, para stúpa z prasklín v zemi a vzduch je presýtený sírnym zápachom a divokou energiou zeme.

Machová krajina – Mývatn: Mach je na Islande zákonom chránený pre jeho pomalý rast a úlohu pri prevencii erózie. Poškodenie môže mať dlhodobé následky na krajinu a biodiverzitu.

Relax v horúcom prameni Laugafell: Uvoľnenie v kríšťovo čistej teplej vode obklopenej divokou prírodou, kde para stúpa k oblohe a zelená lúka na vysokej pláni poskytuje pokojný úkryt.

všetko tam voňalo sírou, ale nás to neodstrašilo od nadšenia. Po návrate k autám nás čakala ďalšia výzva – prejsť cez riekku. Dirk sa opäť ukázal ako neoceniteľný pomocník pri záchrane uviaznutého vanu s francúzskymi turistami. Islandská divočina nás naučila, že aj v ťažkých podmienkach sa môže zrodiť niečo krásne. Nové priateľstvá a každý moment strávený na nádhernom vulkáne Askja stáli za všetky námahy a výzvy, ktorým sme čelili.

Exotické chute v bublajúcej krajine

Pri Hverire, známom svojimi horúcimi prameňmi a bublajúcimi bahennými fumarolami, v blízkosti jazera Mývatn, sme si dali prestávku na obed – ponúkali tam hákarl. Toto fermentované žraločíe mäso je jedným z najexotičnejších islandských jedál. Pre nás malo veľmi výraznú a nezvyčajnú chuť – pripomínalo amoniak –, no na Islande má dlhú tradíciu. Podáva sa s pálenkou brennivín, známou ako „čierna smrť“, ktorá zmiernuje jeho intenzitu. Hákarl sa krája na malé kocky a konzumuje ako predjedlo alebo ako súčasť tradičných sviatočných jedál.

Hverir je magický kraj, ktorý nám poskytol nielen úchvatný pohľad na prírodu, ale aj pripomenul, že sme v blízkosti aktívneho vulkanizmu. Fumaroly, horúce

prieduchy, z ktorých vychádza para a plyn, boli živým dôkazom neustáleho varu pod povrchom zeme. Chvilu strávené v tejto krajine boli ako z iného sveta, kde príroda ukazovala svoju surovú, ale zároveň fascinujúcu tvár.

Popoludnie nás zaviedlo do krajiny sopečných kráterov. Ich bublajúce vnútro sa chladilo ľadovými vodopádmi. Polia horúcej síry vyvierali zo zeme a občas vytvrdli v podobe gejzírov. Táto fascinujúca scéna plná prírodných kontrastov nás nútila zastaviť sa a obdivovať.

Horúci prírodný prameň Laugafell

Naším ďalším cieľom bol Laugafell, kam sme sa rozhodli vydať po severnej oblasti, prechádzajúc náročnými offroadmi. Ráno sme sa vydali na cestu a od prvých kilometrov nás uchvátila krajina zahalená do sýtozelenéj farby. Cesta bola pokojná, bez jediného stretnutia s inými ľuďmi počas štyroch hodín. Spoločníkmi nám boli len pokojné ovce a majestátne divé kone, ktoré občas prechádzali cez cestu. Keďže sa pášli blízko, rozhodli sme sa zastaviť a ponúknuť im jablká, ktoré sme mali so sebou. Kone, cítiac voňu rozkrojeného jablka, sa okamžite priblížili a jedli nám ich priamo z ruky. Tento kontakt s divokou prírodou, keď sa na okamih spojili dva odlišné svety, bol pre nás nesmierne vzácny.

Laugafell sa nachádza uprostred vysokých hôr a privítal nás jednoduchou infraštruktúrou. V kempe okrem malej budovy s recepciou, lavičkami a prírodným

Polárna žiara: Zelené svetlá tancujú na temnej oblohe, osvetľujú vzdialenú pustatinu, kde studený vietor vytvára magický osamelý moment – koncert zelených odtieňov a pohybu na oblohe.

„hotspotom“ nebolo nič. Sprchy chýbali, no recepčný nás ubezpečil, že horúca a čistá voda z prameňa ich nahradí. Prezlečení sme rýchlo prebehli po drevenej cestičke priamo do bazéna. Voda bola príjemne horúca, no z času na čas sme cítili studené podvodné prúdy, ktoré tam pridávali vodnými potrubiami na ochladenie. Vulkanická voda môže totiž dosahovať teplotu až sto stupňov. Takto sme si užívali parádny večer – len my dvaja niekde vysoko v horách na Islande, relaxujúc v horúcom prameni. Po dvoch hodinách vo vode sme sa napokon psychicky pripravili na vykročenie z horúcej vody do večerných mínusových teplôt. Fúkal silný vietor, a hoci nás voda rozpálila, chlad nás okamžite premohol. Rýchlo sme sa obliekli a pobrali sa spať.

Tanierovité oblaky na polárnom kruhu

Cesta naprieč severným Islandom

Ľadovec: Masívna masa ľadu, kde každá kvapka vytvára jemný zvuk. Keď sa v tichu zrúti ďalší kus ľadu, jeho pád znie ako hlboký hukot, ktorý naruší pokojné ticho. Jediný zázitok.

Þjóveldisbarinn Stöng: Takto kedysi žili Ľudia na Islande

chladná teplota, iba dva stupne, čo nás prinútilo hľadať útočisko vo vysokohorskej chate.

Sklamanie z vlastnej ľahostajnosti, že sme sa vybrali do vulkanických hôr bez dostatočných zásob jedla, nás priviedlo k improvizácii. Vymenili sme pivo za chlieb s Holanďanmi a nemecký turista Dirk s rodinou, ktorého sme stretli na ceste, sa s nami podelil o svoje ďalšie zásoby jedla. Hoci sme mu chceli za jedlo zaplatiť, odmietol. Dirk nás naučil, že ľudia si majú pomáhať, a to najmä v takýchto situáciách. Večer v chate bol plný priateľskej atmosféry a výmeny cestovateľských tipov medzi turistami. Pociťili sme spoločného ducha horskej komunity, kde každý, bez ohľadu na národnosť, bol prijatý s otvorenou náručou.

Ráno nás privítal sneh a mínus 15-stupňový chlad, ktorý nás však neodradil. So skupinkou nových priateľov sme sa vydali na túru k fascinujúcemu vulkánu Askja.

Počuli sme vŕzganie snehu pod nohami, a to v auguste, čo bolo pre nás čosi nevidané. Pohľad na mliečnu modrú vodu v sopečnom kráteri bol nezabudnuteľný. Hoci

Tanierovité oblaky nad Kirkjufellom: Dramatické oblaky v tvare tanierov nad ikonickým vrchom vytvárajú surrealistickú scenériu, zatiaľ čo jemné lúče dodávajú hrebeňu mystickú atmosféru.

ponúka jeden z najúchvatnejších zážitkov. Po šesťhodinovej jazde sme sa konečne dostali do malej dedinky Urdartindur na severe Westfjordu. Tento odľahlý kút sveta priamo na polárnom kruhu je so svojimi desiatimi domami, s jediným kempom, hosťovským domom a reštauráciou akoby skrytý poklad, ktorý ponúka únik od reality. Naš kemping bola len jedna zelená lúka, ktorá sa stretáva s morom, obklopená štyrmi vrchmi pokrytými machom v rôznych odtieňoch. Tento obraz vytvára takmer nadpozemskú krásu.

Večer sme zažili magický západ slnka pri mori. Ľavé kamene vyčnievajúce z vody vytvárali fascinujúce formácie, akoby ich sama príroda aranžovala na výstavu. K tomu sa pridali jedinečné tanierovité oblaky, o ktorých mnohí veria, že sú iba výmyslom fotografov. No tu na Islande sme ich mohli vidieť na vlastné oči – nahusto uložené vrstvy oblakov, po

V najnovšom, októbrovom vydaní magazínu GEO sa okrem toho dočítate:

Maďarsko
Hľadáte jedinečné dobrodružné ubytovanie?

Mykonos
Ostrov zábavy pre horných desattisíc

Suché Labe
Veľtok čoraz častejšie suzuje nedostatok vody

Rezervácia Cuyabeno
Súboj medzi prosperitou a ochranou v tieni pralesa

Indické Dillí
Najznečistenejšie mesto sveta pripomína plynovú komoru

medzi ktoré prenikali lúče slnka, hrajúce sa s tienami a vytvárajúce nádherný kontrast čiernej a žltej farby na pozadí ružového neba. Tento moment bol plný emócií – pohľad na tieto prírodné divy bol taký silný, že dokázal priviesť slzy do očí. Neskôr sa nám zjavili ešte raz aj v Kirkjufelli, ktorý sa nachádza južnejšie od polárneho kruhu.

Dobrý Ľudia a nové priateľstvá

Dorazili sme do Sudavíku, ďalšieho kúta Westfjordu. Už počas cesty sme cítili, ako nás prepadá únava a nejaká choroba. →

CESTOVANIE

→ Bohužiaľ, boli sme nútení sa niekde ubytovať. Naša hostiteľka Stefanie a jej manžel Rudolfo mali však plno, a tak nás vzali bývať k sebe domov. Ich pohostinnosť a starostlivosť boli viac než dojemné. Keď videli, ako nás choroba skolila, neváhali ani chvíľu a rozhodli sa, že nás nenechajú spať chorých v stane alebo v aute. Naopak, vzali nás k sebe a postarali sa o nás, akoby sme boli ich vlastná rodina. Varili nám teplé nápoje, pripravovali celodenné jedlo a dokonca nám robili spoločnosť, aby sme sa necítili osamelo. Za túto starostlivosť nechceli od nás ani cent. Boli to neuveriteľní a perfektní ľudia, ktorí nás svojou dobrotou hlboko dojali.

Čadičové skaly – Reynisfjara: Mohutné tmavé stípy čadiča sa týčia z čiernej piesočnatej pláže, kde rozbúrené vlny Atlantiku narážajú na monumentálne skalné útvary, vytvárajúc kontrast medzi silou prírody a krásou pobrežia.

Diamantová pláž: Čierna piesočnatá pláž posiatá lešknúcimi sa kusmi ľadu, ktoré vyzierajú ako drahokamy. Ľadový drahokam v ruke sa trblieta v slnečnom svetle, odrážajúc chladný arktický vzduch a oceán.

ktorá signalizovala, že polárna žiara bude mať v ten deň mimoriadne silnú intenzitu. Bol to okamih, na ktorý sme obaja čakali celý život. Nemohli sme odolať. Aj keď bola hlboká noc a necítili sme sa ešte zdravo, rozhodli sme sa vyraziť za týmto úkazom ešte bližšie. Nasadli sme do auta a zamierili k blízkemu vulkánu, kde sme dúfali, že ju uvidíme v plnej kráse.

Keď sme tam dorazili, stálo to za to. Stáli sme v úplnej tme, len my a polárna žiara, ktorá tancovala na oblohe ako ohromujúca nebeská

choreografia. Jej farby, ktoré sme sledovali, boli skutočne ohromujúce. Na oblohe sa prelievali odtiene žiarivej zelenej, ktoré prechádzali do hlbokej modrej, a sem-tam sa objavili aj záblesky ružovej a fialovej. Tieto farby sa miešali a tancovali po oblohe, vytvárajúc nádherné vlny svetla, ktoré sa krútili a menili tvar každú sekundu.

Bolo to, akoby sa na nebi odohrávala magická neónová symfónia, v ktorej každý odtieň hral svoju úlohu v tejto fascinujúcej choreografii. Stáli sme tam očarení a dojatí, cítiac sa ako maličký článok v obrovskom vesmíre. Tento zážitok bol pre nás jedným z najkrajších momentov v živote

– pocit, ktorý sa nedá opísať, to sa musí zažiť.

Gejzír ako na objednávku

Náš výlet pokračoval smerom ku gejzírovému centru v geotermálnej oblasti Haukadalur. Cestou k tomuto prírodnému divu sme mohli pozorovať, ako v zemi bublala horúca voda, ktorá dosahovala teplotu až 80 stupňov Celzia. Prechádzať sa dalo iba po vyznačených chodníkoch, inak by hrozilo, že si obaríme nohy. Keď sme dorazili ku gejzíru, už tam stáli turisti s mobilmi a fotoaparátmi, netrpezlivo očakávajúci erupciu. My sme sa postavili vedľa nich, nastavili videorežim na mobile, zaostřili obraz a spustili nahrávanie. A práve v tej chvíli gejzír vybuchol obrovskou silou až do výšky, ktorá sa zdala, že dosahuje oblohu. Erupcie gejzíru sú nepravidelné, ale my sme si všimli isté znaky, ktoré im predchádzajú. Keď sme videli, ako voda začína prúdiť čoraz viac a bubliny sa hromadia, akoby sa voda varila v obrovskom hrnci, vedeli sme, že erupcia je na dosah. Bol to fascinujúci zážitok, ktorý sa človeku naskytne len zriedka

Text je krátený, celú reportáž nájdete v októbrom vydaní magazínu GEO.

MONIKA MEDLE

FOTO: ZLATKO MEDLE

Horiaca sopka: Erupcia lávy prúdiacej cez okolie osvetľuje nočnú oblohu ohnivým spektrom farieb, vytvárajúc dramatický a fascinujúci pohľad.

Z toho všetkého vzniklo veľké priateľstvo, ktoré udržiavame dodnes. Stefanie a Rudolfo sa stali nielen našimi úžasnými hosťami, ale aj skutočnými priateľmi, s ktorými sme stále v kontakte. Tento zážitok nám ukázal, akí vzácní ľudia môžu byť a ako priateľstvo môže vzniknúť aj za tých najnečakanejších okolností.

Polárna žiara – nebeská symfónia

Jedného večera, keď sme si už mysleli, že nás deň ničím neprekvapí, sa na našom telefóne objavila správa od aplikácie Aurora Borealis,